

Shiterat

Olin yksin. En tiennyt missä olin. Nousin ylös viimeisillä voimillani. Päyylin ympärilleni. En nähnyt ketään. Katsoin ylös. Valot välkkyivät pahaenteisesti. Kuulinko askeleita. En ollut varma. Sydämeni tykytti rinnassani. Lähdin juoksuun. Juoksin eteenpäin tietämättä, mitä oli tulossa. Tunsin yhtäkkiä voimaannuttavaa lämpöä. Se oli kuin lämmin kaakao kylmänä talvipäivänä. Minuun virtasi selittämätöntä rohkeutta ja tunsin outoa halua kohdata jahtaajani. Ja minä toimin sen mukaan. Käännyn ympäri. Hiivin hiljaa jahtaajani kohti. Jokin hopeainen vilahti takanani. Se hipaisi minua pehmeällä turkillaan. Käännähdin ja katsoin sitä suoraan silmiin.

Tuijotin kissaa käsittämättömän pelon vallassa ja sitten se alkoi puhua sihisevällä äänellä. "Olen elämän jumalan ja Alamaailman kuninkaan - Xitronin lähetti. Ja minun on tuotava valitettavat uutiset sinulle. Hän on päätenyt siihen tulokseen, että, sinä olet turha. Sinulla ei ole tarkoitusta", kissa sihisi hiljaa. Katselin häntä pöllumystyneenä. Miten se kehtasi sanoa minua turhaksi. Tämä oli varmasti joku uni. Niin sen täytyi olla. Mitä muutakaan se olisi. Hengitin syvään ja suljin silmäni. Kohta heräisin omassa sängyssäni uuteen päivään. Näkisin, kun aurinko nousee ja tuo tullessaan valon. Ajatukseni keskeytyi kuitenkin äkäiseen sihinään. Avasin silmäni ja palasin todellisuuteen. "Olen aivan totta ja olen pahoillani, mutta et koskaan tule näkemään uutta päivää. Tämä on viimeisesi", kissa sanoi hiljaa. Se kosketti minua pehmoisella tassullaan ja katsoi minua samalla pahoitellen lämpöisillä silmillään. Minuun iski kivun aalto, horjahdin ja kaaduin. Olin ymmälläni. Mitä oli tapahtunut? Se valkeni minulle kuitenkin pian. Näin kuolleen ruumiini allani, kun kohosin kohti tähdetöntä yötaivasta ja paha aavistus hiipii mieleeni. Olin kuollut. Maailma alkoi pyöriä. Viimeinen asia, jonka näin oli kissan siniset silmät, joista loisti lämmin, pahoitteleva katse. Sitten maailma pimeni.

Vuoden kuluttua

Olin jo kauan kuljeskellut turhien maassa - Synkässä metsässä ja nyt olin vihdoinkin löytänyt heidät. Shiterat, joita olin kauan etsinyt. Kaltaiseni. Alamaailman kulkijat. Heidän pimeä auransa – pystyin aistimaan sen. Olimme samanlaisia. Nyt liittyisin heihin. Synkän metsän siimeksessä katselin heitä. Siinä istui vain yksi noin minun ikäiseni tyttö ja kaksi poikaa, joista toinen istui varjoissa lukemassa kirjaa. Kukaan ei hymyillyt. Tuli ei lämmittänyt. Seurasin tapahtumien kulkua sivusta. Shitera yksi sanoi hiljaa: "Minusta tuntuu, että meitä seurataan. Tiedän, että olemme ainoat shiterat tässä metsässä, mutta aistin uuden auran. Lämpimän ja pehmoisen, mutta samalla pelokkaan ja tulisen." "Olet oikeassa, Max. Minäkin aistin sen", toinen shitera sanoi, jonka ruskeat hiukset laskeutuivat siististi hänen hartioilleen. Maxiksi kutsuttu shitera nyökkäsi ja katsahti taakseen. Kyykistyin äkkiä kiven alle piiloon, ettei hän hoksaisi minua. Sydämeni alkoi tykyttää. Näkiköhän Max minut? Rauhoituin vasta, kun hän sanoi: "Ei ketään, Amelie. Ei yhtään ketään. Olinkohan minä sittenkin väärässä?" Keräsin kaiken rohkeuteni ja astuin nuotion valoon. Ihoni loisti kalpeana tulesta. "Et ollut", sanoin hiljaisella äänellä.

Kumpikin shitera käänsi päänsä ja katsoi minua. "Kuka olet?" Amelie tiukkasi heti alkuun. "Miksi olet täällä?" "Minun nimeni on Katie. Olen harhaillut metsissä iät ajat etsien kaltaisiani shiteroita. Nyt vihdoinkin olen löytänyt teidät. Kaikki katsoivat minua ihmeissään. Myös se kirjaa lukeva poika, jonka näin nyt selvemmin. "Olen Matheo", hän sanoi kuin lukien ajatukseni. "Ja olet aivan oikeassa. Olen myös ajatustenlukija." "Esittäydytään mekin, kun Math teki niin, Am", Max kuiskasi Amelien korvaan. Molemmat nousivat ylös. Max aloitti: "Minun nimeni on Max." "Ja minä olen Amelie", Amelie jatkoi. "Selvä. Saanko liittyä seuraanne?", kysyin jännittyneenä. "Toki!" Matheo sanoi innoissaan. Toiset katsahivat häneen kysyvästi, mutta Matheo nyökkäsi hitaasti. "Tule vain tähän", Max sanoi ja osoitti tyhjää paikkaa vieressään ja istuuduin. Maxin tulempunainen tukka oli samaa sävyä kuin edessämme leimuava tuli. Ameliella oli päällään resuiset ja kuluneet vaatteet. Matheon

silmälasit tuntuivat valuvan koko ajan hänen silmiltään. Katsoin itseäni. Vanhat vaatteet, likainen iho, vaaleat, ylipitkiksi kasvaneet hiukset – sovin heti tähän joukkoon. Se tuntui ihanalta – kuulua johonkin. Siitä oli tasan yksi Synkän metsän vuosi, kun olin viimeksi tuntenut samoin. Melkein kuin olisin taas elossa.

Heräsin aamulla siihen, kun Amelie tuli herättämään minua. “Meidän pitäisi jatkaa varmaan matkaa. Tule herättämään muut”, hän sanoi. Olin heti valveilla. Mietin hetken, missä olin, mutta illan tapahtumat hiipivät jo melkein heti mieleeni. Olin nyt osa shiteroita. Nousin nopeasti pystyyn sammalvuoteeltani ja siistin itseäni hiukan. Metsässä oli pimeää, jos kuun lehtiensiivilöimää valoa ei laskettu. Niin oli nyt niin tulisi aina olemaan. Seurasin Amelieta muiden luokse. Kaikki olivat jo valveilla. “Onko kamat mukana?” Max kysyi. Kaikki nyökyttelivät myöntävästi, joten hän jatkoi. “Lähdetään sitten!” Lähdimme heti liikkeelle. Kuusipuiden varjot kaartuivat polullemme. Jättäydyin peränpitäjäksi. Matheo selasi kirjaansa. Hän näytti pitävän nahkakantisesta opuksesta, koska hän oli lukenut samaa kirjaa myös eilen. Kirin hänet nopeasti ja kun tulin hänen rinnalleen, kysyin häneltä: “Mitä kirjaa sinä luet?” “Tämä on Annien päiväkirja”, Matheo vastasi iloisena ja katsottuaan minua pitkään hän täydensi. “Annie oli shitera niin kuin mekin. Löysin tämän muutama kuukausi sitten eräästä leiristämme. Haluatko lueskella?” “Miksipä en”, vastasin hänelle. Matheo ojensi niteen minulle ja avasin sen sokkona joltain sivulta. Sivulla luki näin:

Vaellan nyt kaltaisteni shiteroiden kanssa. Ainoa ajatuksemme on se, että olemme turhia, tarpeettomia asioita, että elämällemme ei ollut merkitystä. Se on kirous, joka seuraa meitä kaikkialle aina ja ikuisesti, kunnes meidät armahdetaan suloiseen tiedottomuuteen. Taivallamme nyt Synkässä metsässä, jossa ei ole elämää. Vaellamme kohti tuntematonta. Mutta pohjimmiltamme tiedämme mitä on tulossa. Arvaamaton tulevaisuus ei ole enää arvaamaton. Kuolema ei enää vaani meitä, mutta tiedottomuus kyllä. Xitron on tulossa. En kuitenkaan pelkää. Mutta mikään ei ole pysyvää. Ei edes kuolema. Meillä on vielä pieni toivon liekki. Kaikki hyvä loppuu aikanaan, mutta myös kaikki paha loppuu aikanaan. Kunhan ei olisi liian myöhäistä. Kohtaamme hänet yhdessä. Mutta entä jos tämä on alku ilman loppua. Entä jos tämä ei pääty koskaan. Eläminen on maailman harvinaisin asia, mutta todellinen kuolema on sitäkin harvinaisempi. Kun olen kirjoittanut tämän, en voi enää haihtua, muuttua joksikin toiseksi tai vaipua tiedottomuuteen ikiajoiksi. Tämä on viimeinen merkintäni, mutta olen varma siitä, että tapaamme vielä. Lupaam sen. Eikä lupauksia rikota. Annie.

Liikutuin aidosti. “Niin minäkin”, Matheo vastasi. “Ja kun tuota tarkemmin miettii, se on avannut minulle aivan uusia näkökulmia. Olemme samassa tilanteessa kuin hän ja jos hän puhuu totta, emme ole aivan tuhoontuomittuja. Vielä. Ehkä tiedottomuutta ei pidäkään pelätä.” Katsahdin eteen ja huomasin, että Max ja Amelie olivat jo kaukana, joten kiihdytin juoksuun. Matheo hölkkäsi perässäni niin, että kuulin hänen puuskuksensa. Saavutin heidän pian. Kun olimme melkein rinta rinnan, Max kysyi ystävällisesti, mihin olimme jääneet. Selitin hänelle, että Matheo oli näyttänyt minulle Annien päiväkirjan. Max nyökkäsi. “Ymmärrän. Hän on jotenkin kiintynyt siihen niteeseen”, Max sanoi matalalla äänellä, ettei Matheo kuulisi. “Itse on ole koskaan pitänyt kirjoista.”

Oli tulossa taas yö. Meidän piti leiriytyä. Etsiskelimme jonkin aikaa sopivaa leiripaikkaa, johon voisi sytyttää tulen. Pian löysimmekin jo sopivan aukion. Oli kosteata, joten nuotio ei syttynyt helposti. Onneksi me emme voineet syödä, koska ruokaa ei ole. Istuskelimme toverillisessa hiljaisuudessa. Max katseli punaisena loimuavia liekkejä, Amelie tuijotteli pimeää taivasta, jolla ei näkynyt tähden tähteä ja Matheo selaili nahkakantista kirjaansa. Sitten Amelie rikkoi sen. “Tunnetteko tekin sen?” hän kysyi pelokkaalla äänellä. “Xitron on tulossa.” Me kaikki pidätimme hengitystä ja kun tarkasti mietimme Amelie puhui totisinta totta. Olimme toki aistineet kolean viiman ja olemattoman, kylmän tuijotuksen, mutta oliko se todella Xitron? Mietimme sitä tovin, mutta pian se valkeni meille. Kyllä. Xitron oli todella tulossa. Tiedottomuuden aika alkaisi meillä. Armahdus olisi tulossa. “Tulevaisuutta ei pidä pelätä. Tiedottomuus on välttämätöntä, mutta kohtaamme lopun yhdessä. Aina”, sanoin hiljaa.

“Aina”, muut toistivat. Se jäi kaikumaan kolkosti metsään. Olin saanut kolme uutta ystävää. Heitä on voi pettää koskaan. En koskaan.

Oli taas uusi päivä. Täysin samanlainen kuin kaikki edellisekin, mutta silti aivan erilainen. Elimme nyt pelossa, piilotellen varjoissa. Toverillisen hiljaisuuden vallitessa tiesimme kaikki mitä oli edessä. Tiedottomuus. Tätä jatkui monta päivää, kunnes eräänä iltana kuulumme oudon äänen. Se kuulosti kissalta. Sitä ääntä ei ollut kuultu pitkään aikaan. Päätimme, että Max menisi katsomaan puskan takaa. Hän palasi melkein heti harmaa kissa sylissään. Kissa näytti jotenkin tutulta. Sen silmät - olin nähnyt ne joskus aiemminkin. Sitten muistin sen. “Tuo on yksi Xitronin läheteistä!” huudahdin pelokkaana. Hätkähdin vielä pahemmin, kun kissa alkoi puhua. “*Olin* yksi Xitronin läheteistä, mutta minä armahdin erään pienen lapsen ja silmänräpäyksen päästä minut oli heitetty tyrmään. Pääsin jollain uskomattomalla tavalla pakoon ja sitten te löysitte minut. “Miksi armahdit sen lapsen?” Amelie kysyi uteliaana. Ei lainkaan pelokkaana. “En osaa sanoa”, kissa vastasi tyynesti. “Mutta minusta tuntuu, että jokin silloin kertoi minulle, mikä oli oikein ja mikä väärin. Uskon, että en ole alkujaan paha vaan teidän kaltaisenne. Vähän aikaa sitten aloin muistaa vanhoja tapahtumia hämärästi, että nimeni olisi ollut Annie ja olisin ollut kaltaisenne shitera.”

“Haluaisitko katsoa tätä?” Matheo keskeytti. “Mikä se on?” kissa kysyi tuijottaen kirjaa tarkasti. “Se on erään Annie nimisen shiteran päiväkirja. Haluaisin vain varmistaa, onko tämä sinun”, Matheo vastasi hiljaa. Hän ojensi niteen kissalle ja kissa alkoi heti selata sitä vaivaloisesti. “Nyt alan muistaa, mitä todella tapahtui. Eräs Xitronin vakooja sieppasi meidät ja kyyditti meidät palatsiin. Xitron sulki ystäväni tajuttomuuteen ja minä yritin pakoon. Vartija sai minut kiinni ja Xitron rankaisi minua tekemällä minusta hänen lähettinsä. Kadun sitä nyt. Itsekkyyttäni ja sitä, että jätin ystäväni yksin. Rikoin lupauksen. Petin heidät. En voi elää enää itseni kanssa.” “Anteeksi, ei ollut tarkoitus pahoittaa mieltäsi”, Matheo pahoitteli. “Ei se sinun vikasi ollut”, Annie sanoi hitaasti katsoien maata. “Vika on täysin minussa.” “Eikä ole!” puutuin keskusteluun. “Teit vain sen, minkä jokainen olisi.” “Katie, on oikeassa, Annie. Sinussa ei ole mitään vikaa”, Max säesti. Ameliekin nyökkäsi ja Annien oli pakko tajuta, ettei hän ole ilkeä. Hän oli tehnyt aivan oikein. “Miksi sanoit noin, vaikka minun takiani, sinä olet täällä?” Annie kysyi minulta. “En tiedä”, vastasin hänelle hiljaa.

Seuraavana päivänä meillä oli suunnitelma valmiina. Hyökkäisimme palatsiin ja anastaisimme kruunun Xitronilta. Annie lupasi harhauttaa. Me muut lupasimme toteuttaa ryöstön. Jos joku menisi pieleen, olisimme pulassa ja aikamme kävisi vähiin. Tulevaisuus olisi liki varma, mutta kohtaisimme sen yhdessä. Ja ainahan voisi yrittää. Loppu olisi kuitenkin liki väistämätön. Kokosin rohkeuteni ja nousin ylös. Muut olivat jo odottamassa minua. Matkasimme metsän läpi hiljaisuudessa. Taitoimme matkan nopeasti. Palatsi oli jo näkyvissä, kun saavuimme mäntymetsikköön. Vaihdoimme viimeiset surumieliset katseet Annien kanssa ja sitten hän kiihdytti juoksuun ja alkoi hämäämään vartioita. Me muut livahdimme nopeasti ovesta sisään palatsiin. Annie huomasi sen ja heitti meille arvostavan katseen. Käytävä johti upeaan, jalokivinkoristeltuun saliin ja kukas siellä istuikaan. Xitron.

Suunnitelmamme oli mennyt pahasti pieleen. Emme olleet ottaneet tätä mahdollisuutta huomioon. “Keitäs sieltä tuleekaan? No tietenkin eräs pieni joukko shiteroita”, Xitron sanoi ylimielisesti. Hänellä oli päällään kellertävä turkisviitta ja päässään hirvensarvikruunu ja Xitronin punaiset silmänsä loistivat siitä ilosta, että hän saisi kiduttaa heitä psyykkisesti. “Ai niin! Teidän kissaystäväanne saatiin kiinni”, Xitron sanoi vahingoniloisena. “Tuokaa hänet sisään!” Xitron äyskähti vartiolleen. Vartijat avasivat raskaan oven ja eittivät pelokkaan Annien sisään. Pelko lävisti meidät kaikki kauttaaltaan. Kohta tapahtuisi väistämätön. Tiedottomuus. Mutta kohtaisimme sen yhdessä. Aina.

“Ottakaa tuo tuossa”, Xitron sanoi osoittaen minua. Tajusin sen vasta, kun vartija oli jo napannut minut ja sitonut käteni. Heti sen perään Xitron nappasi kultaisen valtikkansa ja taikoi muut leijumaan ilmaan. Se näytti lumoavalta, kun ilmassa lenteli pieniä, sateenkaaren väreissä hohtavia valopalloja. Se oli kuitenkin huono asia. Vartija tönäisi minut polvilleen Xitronin eteen. “Nyt sinun pitäisi sanoa *anna armoa, oi suuri ja mahtava Xitron*, mutta hyppään sen osion yli, koska sinulla kävi tuuri. Olen

tänään armollisella päällä. Vaihtoehdot ovat, että joko sinä vaivut ikuiseen tiedottomuuteen ja ytsäväsi pääsevät vapaaksi, saavat uuden mahdollisuuden elämään. Anniesta tulee taas ihminen. Toinen vaihtoehto on, että sinä pääset vapaaksi, saat uuden mahdollisuuden elää ja ystäväsi vaipuvat tiedottomuuteen. Kumman valitset? Päätös on kuitenkin jo aivan selvä. Eikö olekin?” Xitron puhui hiljaisella äänellä. Ja kun hän oli lopettanut, hänen karvoillaan oli juonitteleva hymy. Vedin syvään henkeä ja aloitin. “Olet kyllä täysin oikeassa siinä, että päätös on jo aivan selvä, mutta se ei ole se, minkä uskot sen olevan. Teimme ystäväni kanssa sopimuksen, että tuemme toisiamme aina ja pelastamme toiset ennemmin kuin itsemme. Joten vastaus on...”

“Älä tee sitä!” muut huusivat yhteen ääneen. “Se on ansa!” Katsahdin ylhäälle. He olivat toden näköisesti oikeassa, mutta minun oli tehtävä tämä. “Anteeksi, kamut, mutta minun on tehtävä tämä”, puhuin melkein niin hiljaa, ettei sitä voinut kuulla. Loin heille vielä viimeisen katseen, joka oli täynnä surua, mutta samalla myös tyyneyttä ja päättäväisyyttä. Sitten suoristin itseni ja katsoin Xitronia silmiin. “Valitsen heille elämän itselleni tiedottomuuden”, sanoin hitaasti. “Selvä minun on siis tehtävä niin kuin tahdot”, Xitron nousi pystyyn ja kohotti valtikan ja alkoi mutista jotain mutkikasta loitsua ja sitten alkoi tapahtua. Heidän ympärilleen kohosi valtava pyörremyrsky, joka näytti kuhisevan elämää. Niin kaunis se oli. “Hyvästi!” huusin heidän peräänsä. Seuraavana hetkenä he olivat poissa. Sitten oli minun vuoroni. Päälleni laskeutui pienempi musta ja synkkä sumu. Maailma alkoi pyöriä silmissäni. Viimeinen asia, jonka tunsin, oli lämmin, helpottava tunne. Sitten vaivuin ainaiseen tiedottomuuteen.